ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστική • ενημέρωση

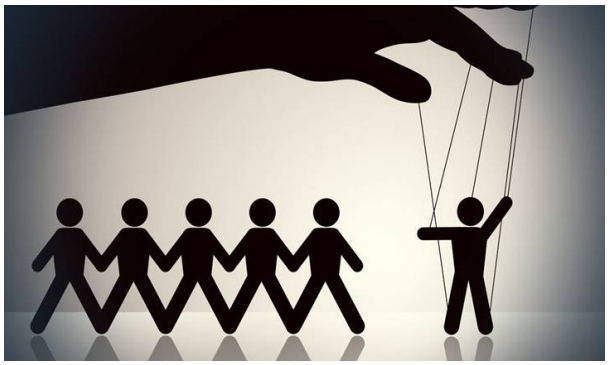

Στην κοινή συνείδηση υπήρχε εδώ και χρόνια μία μεγάλη συντεχνία και μία υπο-συντεχνία της. Ήταν η συντεχνία των δημοσίων υπαλλήλων και η υπο-συντεχνία των εργαζομένων στις ΔΕΚΟ. Ελπίζω σε αυτό να συμφωνούμε όλοι. Έρχονται, λοιπόν, οι τρεις κυβερνήσεις των τελευταίων ετών και ως άλλοι Ζορό του αδικημένου ιδιωτικού τομέα, θέλουν να ξεμπερδεύουν με τις συντεχνίες του Δημοσίου προς όφελος, όπως λένε, της αγοράς.

Ξεκίνησε, λοιπόν, η κυβέρνηση των πασοκοΛοβέρδων το ξεκλήρισμα των συντεχνιών του Δημοσίου και το ολοκληρώνει πάλι μία κυβέρνηση των δεξιοΛοβέρδων, με το ίδιο ζηλευτό πάθος. Κι εδώ αρχίζουν τα περίεργα. Ξαφνικά, μαθαίνουμε ότι συντεχνίες δεν υπάρχουν μόνο στο Δημόσιο αλλά υπάρχουν πολύ περισσότερες στον ιδιωτικό τομέα.

Η κυβέρνηση ανακαλύπτει τη συντεχνία των φαρμακοποιών, των μικρών διαγνωστικών κέντρων, των περιπτεράδων, των αρτοποιών, των φορτηγατζήδων, των ταξιτζήδων, των μικρομεσαίων επιχειρηματιών, των ναυτεργατών, των αγροτών, των κτηνοτρόφων, των μικροπωλητών, των βιομηχανικών εργατών που απολύονται σωρηδόν και κλωτσηδόν των…, των…, των…

Όλες αυτές οι επαγγελματικές ομάδες βαφτίζονται συντεχνίες με τεράστια ευκολία από την κυβέρνηση και τα ιδιόκτητα ΜΜΕ της, οπότε ξαφνικά η κοινωνία των εργαζομένων σε Δημόσιο και Ιδιωτικό τομέα μετατρέπεται σε ένα σύνολο αμαρτωλών συντεχνιών. Το οποίο, μάλιστα, δε δικαιούται ούτε να ομιλεί, ούτε να αντιδρά, ούτε να διεκδικεί. Δικαιούται μόνο να αποδέχεται αδιαμαρτύρητα τον χαρακτηρισμό της «βλαπτικής για τη σωτηρία της χώρας» συντεχνίας. Α, ναι, και να νιώθει ενοχές για τα πάντα. **Να νιώθει ενοχές όταν υπερασπίζεται τα συμφέροντά της, διότι το συμφέρον είναι διαβολικό, κακό, απεχθές και παράνομο.**

Νομίζω ότι και σε αυτό συμφωνούμε οι περισσότεροι. Δεν προσπαθώ να περιγράψω κάτι καινούριο, ούτε να εξηγήσω για ποιο λόγο θα έπρεπε όλοι μαζί, ενωμένοι και δίχως διαχωρισμούς «Δημόσιου – Ιδιωτικού τομέα» να παλέψουμε τουλάχιστον για τα βασικά. Όπως έγραψα και σε μία φίλη, μας έτυχε να ζήσουμε στην κοινωνία όπου οι Εφιάλτες είναι περισσότεροι από τους Σπαρτιάτες. Ως εκ τούτου, ανθρωποφαγία μετ’ απολαύσεως.

Ο λόγος που γράφω γι’ αυτή την παραγωγή «συντεχνιών» είναι για να δούμε ποιοι μας χαρακτηρίζουν «συντεχνία» όλους εμάς. Λοιπόν, πρόκειται για το πολύ 100 οικογένειες που επί δεκαετίες εναλλάσσονται σε βουλευτικά έδρανα, κυβερνητικές καρέκλες και πρωθυπουργικά γραφεία.

100 οικογένειες που από τον παππού στον εγγονό είναι αφορολόγητοι εφοπλιστές, μεγαλοεργολάβοι δημοσίων έργων, μιντιάρχες, τραπεζίτες, πετρελαιάδες. 100 οικογένειες που ελέω Θεού, διορισμών, εκβιασμών, διαπλοκής και άνευ ενδοιασμών δημιούργησαν εδώ και δεκαετίες την πολιτική και οικονομική ελίτ του τόπου. Είναι τυπικοί φεουδάρχες. Είναι οι μόνιμοι κάτοικοι του νεολουδοβίκειου παλατιού. Αυτοί όλοι δεν είναι «Ιδιωτικός Τομέας». Είναι ΤΟ κράτος. Είναι το Δημόσιο μέσα στα στομάχια τους. Είναι τα δημόσια έσοδα υλικά για τις βίλες και τις πισίνες τους.

Ιδού φίλες και φίλοι η ΣΥΝΤΕΧΝΙΑ! Κι αν θέλετε και τις υπο-συντεχνίες της, είναι εκείνες των ρουφιάνων της και των μαντρόσκυλών της. Των λακέδων που πληρώνονται για τη βρώμικη δουλειά. Δηλαδή να χώνουν τις βρώμικες χερούκλες τους μέσα στα μυαλά μας και να τα ρυθμίζουν έτσι ώστε να βλέπουμε γύρω μας διάφορους εχθρούς πλην του πραγματικού. Κι εκείνους που φροντίζουν να χτυπήσουν με γκλομπ όποιο κεφάλι προσπαθήσει να σκεφτεί.

Καθώς εμείς, λοιπόν, παράγουμε τον πλούτο που θα απολαύσουν οι 100 ή κυνηγάμε ελπίδες για ένα μεροκάματο των 10 ευρώ, οι 100 οικογένειες ενδυναμώνουν τη συντεχνία τους. **Διότι σε αυτή την περίπτωση, η υπεράσπιση και αύξηση των συμφερόντων τους είναι Θεού θέλημα, αυτονόητο, ηθικό και καλύπτεται από χίλιους νόμους.**

Είμαστε εκπαιδευμένα σκυλιά που όποτε θέλει η συντεχνία, μας πετάει το μπαλάκι στο δάσος κι εμείς τρέχουμε να το φέρουμε για ένα «μπράβο». Συχνά μαλώνουμε μεταξύ μας για το ποιος θα πιάσει πρώτος το μπαλάκι. Σκοτωνόμαστε σαν τα σκυλιά. Δαγκωνόμαστε. Και διασκεδάζει μαζί μας η συντεχνία των 100. Η συντεχνία των κυρίαρχων.

Ο πίνακας στο μουσείο της ελίτ είναι περιγραφικότατος. Είμαστε οι γελωτοποιοί τους. Και η σκέψη ότι όλο αυτό το σκηνικό, καθώς και τους ρόλους μας, το στήνουμε εμείς ψηφίζοντας, είναι ένας καλός λόγος για να σε στείλει ψυχιατρείο. Στην πτέρυγα των εθελοντικά υποταγμένων.

Πηγή: ΚΑΡΤΕΣΙΟΣ